

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 8566233-08 פקס. 8521527-08
ירושלים: רח' בית גן 8 טל. 6433605-02 פקס. 6433570-02

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות מנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן ר' רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 680

משכיל לדוד

פרשת ניצבים וילך

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

ונורא, בו תראו לאחר מאה ועשרים שנה, שמשום הספק שחלחל בכם, נשאתם ממש ערומים מכל המצוות. מה תהיה תקנתכם בעולם העליון, והרי אצלכם הוא גם ענין של פיקוח נפש.

הכיצד יכולים אתם לומר, כי אולי לאחר מאה ועשרים שנה תראו כי אין שכר ועונש, אין דין ואין דיין. והרי על התורה נאמר (תהילים י"ט ח-י) "תורת ה' תמימה משיבת נפש עדות ה' נאמנה מחכימת פתי. פקודי ה' ישרים משמחי לב מצות ה' ברה מאירת עינים יראת ה' טהורה עומדת לעד". אבל, "משפטי ה' אמת צדקו יחדיו". משמע שיש משפט, ויש דין ועונש לאחר המיתה.

ואם חפצכם לומר כי אין שכר ועונש לאחר מאה ועשרים שנה, ואין לכם מה לראות בשמים לאחר פטירתכם. ואם אתם מסתפקים בדבר, סימן הוא כי היצר הרע הוא זה שמנסה להרחיק אתכם מן האמת, ואילו הנשמה צועקת לאדם שלא ישמע לו. שכן, כל הספק מגיע ללב של אדם, רק כאשר האדם אינו מוּגן. אבל אם האדם מוּגן היטב על ידי התורה הקדושה, הרי שאז בוודאי הספק מתבטל כליל.

וכסימוכין לדבר, נוכל להביא את מה שאמרו חז"ל (סנהדרין קו). על רפידים, כי מיד שרפו ידיהם של ישראל מתורה ומצוות, כי אז מיד בא עליהם עמלק להלחם בהם וקירר את לבם. וכבר ידוע כי 'עמלק' עולה בגימטריא 'ספק', ואף עולה כמנין 'דולר'.

דהיינו, כוחו של עמלק מתגבר כאשר אדם נוטה יותר לצבור רק כסף וזהב, והוא בטל מדברי תורה ומקיום מצוות. זאת משום שהוא מעניק ערך רב יותר לכסף מאשר לתורה ומצוות, אשר הם מגינים עליו מיד היצר הרע שהוא בבחינת עמלק. לכן דווקא אז בא אליו עמלק, כמניס בו ספיקות ואומר לו: ראה, כל הכסף והזהב שהרווחת, זה רק משום השכל והמוזל שלך, ולא משום התפילות שהתפללת להשי"ת.

כך מוביל עמלק את האדם מספק לספק, מדחי אל דחי, עד שהוא מורידו לגמרי לבאר שחת. ולכן, צריך כל אדם להרבה סיינתא דשמיא, ואף לעמול על עצמו, כדי לצאת מידי של היצר הרע ולהסתופף בצילו של היצר הטוב.

וכאן נשאלת השאלה הידועה: הכיצד יכול האדם החומרי להתגבר על היצר הרע. כיצד יכול הוא האדם להיראות את פני ה' לאחר מאה ועשרים שנה, ולומר לפני הבית דין של מעלה "הרימותי ידי אל ה' א-ל עליון", כי הוא ניזון רק מרוחניות ולא מהגשמיות הטפלה. הן דבר כזה הוא קשה מנשוא.

ואמנם, בימים אלו שהם ימי התעוררות, מן השמים דופקים בלב של כל יהודי ויהודי, בבחינת "קול דודי דופק", ובת קול אומרת לו "פתחי לי אחותי רעייתי" וגו' (שיר השירים ה' ב'). וכבר אמרו הנביאים על ימים אלו, כי הקב"ה קרוב מאד לכל אשר קוראים אליו באמת בימים אלו (ראש השנה יח), והוא מצוי לקבל את התשובה, שכן הוא עומד אחר כתליו, ומשיגה דופק בלב של כל יהודי ואומר לו: בני, חזור בך. חזור בתשובה שלימה. התחזק בתורה ומצוות, ואז טוב יהיה לך בזה ובבא.

לא נוטלים סיכונים!

יש לנו להודות להשי"ת ב"ה, על שנתן לנו את הימים הללו. ימי הרחמים והרצון, ימים של חשבון הנפש, בהם אנו יכולים לשוב בתשובה ולתקן את עצמינו, כדי לבטל מלבנו את כל הספיקות שהיו לנו משך כל השנה, ולהתחזק מעתה ואילך, ולהתקשר רק בתורה מצוות ומעשים טובים. בכך אנו חוזרים אל אבינו שבשמים, מאמינים בו ומבקשים את סליחתו בבחינת "אני לדודי ודודי לי" (שיר השירים ו' ג').

ואולם, על כל אדם לעשות את הצעד הראשון של "אני לדודי", ואז הקב"ה יבוא ויתקרב אליו, ויתחבר עמו בבחינת "ודודי לי". כמו שאמרו חז"ל (שהש"ר ה' ב') פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם. על האדם להתחיל, ואז הקב"ה יסייע בעדו, בבחינת (יומא לח): הבא לטהר מסייעין בידו.

ישנם אנשים אשר שואלים אותי: כבוד הרב, תוכיח לנו כי יש דין לאחר המיתה, תוכיח לנו שיש שכר ועונש לאחר מאה ועשרים. ואולי באמת אין כלום לאחר המוות. נמצא שכל חיינו טרחנו בחינם ללמוד תורה ולקיים מצוות.

ומה התשובה לשאלה שכזאת? כך אני משיב להם: באם יש לכם ספק אם יש דין לאחר המוות או לאו, הרי שדווקא זה מחייב אתכם לצאת מיד מספק זה ולהאמין ביותר בהקב"ה. לחזור בתשובה ולהתחזק בתורה ומצוות, עד שיתהפך אצלכם הספק לוודאי, ותדעו שיש בורא עולם, ויש דין לאחר מאה ועשרים שנה.

אני מבטיח לכם - הוספתי ואמרתי להם - כי אם רק תנסו, תראו כי אכן אתם טועים. ועוד אתם תבואו לומר לי תודה על שהשגתם לדעת כי יש דין לאחר המיתה. ועוד אמרתי להם: באם אתם רוצים לפרוק מעליכם עול תורה ומצוות, כיון שיש לכם ספק שכזה, הבה ואשאל אתכם שאלה:

אם יבוא רופא ויאמר לכם, כי הוא מסתפק באם יש לכם מחלה נוראה פלונית ח"ו, משום כן הוא רוצה לתת לכם תרופה כדי להיות בטוח שחייכם לא יהיו בסיכון. לכל אחד מאיתכם יש ספק אם אכן התרופה הזו תרפא אתכם, ואם לאו, הרי שהתרופה לא תזיק לכם אלא רק תחזק אתכם. האם בשל הספק של הרופא, כך שאלתי, תסכימו ליטול את התרופה או לאו. אז השיבו לי אותם נשאלים: בוודאי. משום פיקוח נפש מתבטל הספק ולוקחים את התרופה.

המשכתי אפוא ואמרתי להם: אם כן מה תאמרו על אותו ספק שיש לכם, האם יש דין לאחר מאה ועשרים שנה. הרי וודאי תתקנו את דרכיכם כאן, משום הספק שמת באמת יש דין לאחר מאה ועשרים שנה. ולא עוד, מה תאמרו באם תגיעו לעולם העליון ושם תראו כי אכן יש בורא עולם, יש שכר ויש עונש, יש דין ויש דיין. מה תוכלו אז לתקן.

הרי אפוא שהספק הקטן שלכם יתבטל כליל. שכן אי אפשר לומר שכל הבריאה כולה היא הפקר ח"ו, ולית דין ולית דיין. הכיצד אפוא תקחו על עצמכם את אותו סיכון גדול

»»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת ניצבים וילך כ"ה אלול תשע"ג

ירושלים	תל אביב	באר שבע
18:30	18:46	18:47
19:41	19:44	19:42
20:19	20:23	20:21

היולוג'א דצדיקיא

כה - רבי מרדכי אליעזר סווין	כט - רבי שלמה אמאריילי,
כו - כ"ק מרן רבי חיים פינטו הגדול זיע"א	מח"ס "שו"ת כרם שלמה"
כז - רבי שר שלום, האדמו"ר מבעלז	א - רבי אמנון ממגנצא
כח - רבי סעדיה, חמיו של מהר"ן	ב - רבי שלמן אליהו

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חגיגה פינטו שליט"א

מן האוצר

היציבות קשורה עם ההליכה בדרך ה'

חז"ל אמרו (אבות א' י"ז); לא המדרש עיקר אלא המעשה. ואם כן לשם מה חשוב שהדבר קרוב אליך ובלבבך, די בכך שיהיה קרוב אליך הדבר לעשותו, שהרי העיקר זה המעשה.

אלא, שכאשר נותן האדם דעתו על התורה לקיימה, אזי מצרף הקב"ה את מחשבתו לכדי מעשה (קידושין מ.), ונחשב לו כאילו מקיימה, אף כשעדיין עסק בלימודה. אולם זה רק כאשר המטרה של הלימוד היא העשייה, כאשר בפ"ך ובלבבך זה כדי לעשותו כדבעי, דהיינו, בפ"ך ובלבבך הם ההכנה לעשייה שתהיה בשלימות. מה שאין כן אם אין זה הכנה הרי שהמעשה אינו שווה עם הפה והלב, ואף המעשה היא כגוף ללא נשמה, כי המחשבה אינה מצטרפת למעשה.

ההכנה למעשה היא כאשר האדם שומר על יציבות, שהולך בדרך האמת והתורה בדרך ה', שתופס את מדת האמת ואינו מרמה את עצמו, ואינו בא לעמוד לפני ה', ולבקש מחילה כאשר אין בליבו שום רושם של שינוי. זאת אם כן ההכנה לימי הדין לעשייה, בפה ובלב, כדי שיבוא האדם לידי מעשה של בקשת מחילה סליחה וכפרה מבורא עולם. ואז ה' סולח לו, שכן נאמר (תהילים ל"ד י"ט) "קרוב ה' לנשברי לב ואת דכאי רוח יושיע".

הסמיכות של פרשיות נצבים וילך, שלפעמים הפרשיות האלו גם מחוברות, אומרת דרשני. והרי הדבר סותר: שהרי אם 'נצבים' ועומדים אין זה 'וילך', ואם הולכים - 'וילך' אין זה 'נצבים'.

אלא ביאור הדברים הוא שהיציבות האמיתית של האדם, היא רק כאשר הוא יציב ואמיתי עם עצמו; כאשר אינו משקר את עצמו חלילה, ורק כאשר הוא הולך בדרך האמת שהיא התורה, בדרך ה', כפי שנאמר (ויקרא כ"ג ג') "אם בחקתי תלכו" וגו'. ואף גם נאמר (תהילים קי"ט מ"ה) "ואתהלכה ברחבה".

ההליכה בדרך האמת, בדרך התורה בדרך ה', היא היציבות הכי חזקה שיש בעולם לאדם. וזה הקשר בין הפרשיות; אתם נצבים - וילך. אתם נצבים ואמיתיים עם עצמכם, רק כאשר הולכים בדרך האמת, בדרך התורה בדרך ה'.

ואם נכונים דברינו, הרי שגם יובן הפסוק (דברים ל' י"ד) "כי קרוב אליך הדבר מאד בפ"ך ובלבבך לעשותו". וכבר הקשו בספרים הקדושים, הרי

"ושבת ע"ה ה' א-להיך ושמעלת בקולו". (ל. ב.)

פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתחים שיכנסו בהן קרונות {שיר השירים רבה. ה, ג} מדוע נמשלה בקשת התשובה בפי חז"ל ל'חודו של מחט'? השיב על כך הגר"א שפירא זצ"ל, ראש ישיבת "מרכז הרב": כשלומדים הלכות תשובה, ובמיוחד בימי התשובה, צריך האדם להרגיש כל הזמן את הדקירה של המחט. הם הם הדברים המייסרים ודוקרים את הלב. בכדי להתעורר אנו זקוקים לאיזו צביטה ודקירה כואבת. המחט הדוקרת היא אפוא הצביטה המעוררת את האדם להסתכל ולהתבונן על מצבו.

"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע". (ל. טו.)

המילה 'היום' חוזרת ונשנית בפרשה פעם אחר פעם, וכגון בפסוק שלפנינו 'נתתי לפניך היום', וכן להלן 'אשר אנכי מצוך היום', 'הגדתי לכם היום', 'העידותי בכס היום', ועוד כהנה. ועלינו להבין מה ביקשה התורה להדגיש בכך.

בספר "נר למאור", מבאר זאת בעקבות דרשת חז"ל בגמרא (ע"ז ה:): דאין אדם עומד על דעת רבו עד ארבעים שנה, ודרשו זאת מהכתוב (כט, ג) "ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע עד היום הזה".

לפיכך הוסיף משה רבנו בכל מקום ואמר 'היום', כיון דרק היום לאחר ארבעים שנה יש לכם לב לדעת ולהבין את כל מה ששמעתם במשך השנים הללו, על פי האותות והמופתים אשר ראו.

לאור הדברים מיישב רבי מרדכי אליהו רבינוביץ את קושית הגמרא (ברכות סג:) על הנאמר (כז. ט) "הסכת ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם", וכי אותו היום ניתנה תורה לישראל והלוא אותו יום סוף ארבעים שנה היה.

והביאור הוא דרק היום בחלוף ארבעים שנה, כאשר יש להם לב לדעת ולהבין ולעמוד על דברי רבם, בזה אפוא הם נהיו לעם ("בשבילי הפרשה").

"ויאמר אלהים בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד"

מן המעיין

לצאת ולבא". (לא. ב.)

לצאת ולבוא בדברי תורה, מלמד שנסתמו ממנו מסורות ומעיינות החכמה. (רש"י).

המטרה בסתימת מעיינות החכמה של משה רבינו, מבוארת בספר "קהלת יצחק", על פי המבואר בגמרא (גיטין לו:): שהיה מלמד

תינוקות שהיה חובט בתינוקות יותר מדאי, ורב אחא הדיחו על דעת רבים, אולם רבינא החזירו כיון שלא נמצא מלמד כמוהו.

לפי זה, היה מהראוי שהקב"ה יתיר את שבועתו שמושה רבנו לא יכנס לארץ ישראל, כיון שאין נמצא כמשה רבינו - שהרי 'פני משה כפני חמה' (ב"ב עה). לזה היה בהכרח שיסתמו לו מעיינות החכמה כדי שתתקיים השבועה.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"הן בעודני חי עמכם היום ממרים היתם עם ה'". (לא. כז.)

יתבאר על דרך אומרים ז"ל (ברכות יח) צדיקים במיתתם קרוים חיים. והוא אומרו "בעודני חי עמכם", פירוש בעוד שהחיים שלי עמכם, הא למדת שאחרי כן הוא חי גם כן אלא שאינו עמהם.

ואומרו "היום" - רמז שאין לו עוד עמהם אלא יום זה, ופשט הכתוב הוא עד היום.

ואומרו "היתם" - לשון עבר, כי אפשר שההרר תשובה באותה שעה, וכדין המקדש אשה על מנת שהוא צדיק גמור, אף על פי שנמצא שהיה רשע גמור אנו אומרים שהיא מקודשת, שמא ההרר תשובה באותה שעה (קידושין מט:).

אנשי אמונה

כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א לרגל יומא דהילולא כ"ו אלול

למעלה משלש מאות ועשרים שנה חלפו מאז הסתלקותו לשמי רום של הנר המערבי, הצדיק המקובל הקדוש כ"ק רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א. ההילה שאפפה את הצדיק בחייו, מכח תורתו ועוצם קדושתו - באו לידי ביטוי באמרי פיו הטהור שחוללו ניסים וישועות. בבחינת "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים".

כוחה של הבטחה זו תקף גם בימינו אנו. יהודים רבים מעלים על נס את הישועות הגדולות שלהם הם זכו לאחר שהעתירו בתפילה לפני בורא עולם, והזכירו את זכותו של הצדיק המלומד בניסים כ"ק מרן רבי חיים פינטו זיע"א ואת זכות בניו וצאצאיו הקדושים.

בעול הנהגת הציבור

שמו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, היה נערץ כבר מאות שנים בקרב יהודי מרוקו ואף מחוצה לה. שמו ורוח קדשו חצו גבולות ומדברות, אוקיינוסים ויבשות. כבר מימי בחרותו, כשתפס והנהיג לעצמו חיי תורה וקדושה אותם ראה וקיבל בבית אבותיו הקדושים זיע"א. שמו התפרסם בקרב קהילות היהודים בכל ערי מרוקו, וגם הנכרים כיבדו אותו עד מאד, והתייחסו אליו כאיש קדוש פועל ישועות. שמעו הגיע ויצא למרחקים, לא רק בתוך תחומי מרוקו, כי אם במדינות רבות באירופה ובמזרח התיכון. פעמים רבות היו מגיעות אליו בקשות ממרחקים, מיהודים שביקשו ממנו שיתפלל בעבורם ויבקש עליהם בדבר ישועה ורחמים.

דלת ביתו של הצדיק רבי חיים זיע"א שבמוגאדור, היתה פתוחה בכל שעות היממה בפני כל אחד ואחד, ללא יוצא מהכלל. בין אם הוא עני, דל או נגיד ועשיר, הצדיק השתדל ופעל עבור כל אחד ואחד שפנה אליו.

לאחר הסתלקות מורו ורבו הגאון רבי יעקב ביבאס זצ"ל, פנו אליו בני הקהילה וביקשו ממנו שימלא את מקומו של הגאון רבי יעקב ביבאס זצ"ל, וישב על כס הרבנות במוגאדור. בתחילה סירב רבי חיים זיע"א לכך, אך לאחר הפצרות מרובות מצד פרנסי הקהילה היהודית, נאות רבי חיים הגדול למלא את מקום רבו הקדוש. וכך הוא הכניס את צווארו תחת עול הציבור, בעניני הכלל והפרט.

עבודת הקודש של רבי חיים פינטו זיע"א, החלה כבר בסמוך לחצות לילה. בשעה זו היה כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א מתגבר כארי, ומתחיל

כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א

בסדר יומו בעבודת הקודש בלימוד תורה ועבודת ה' טהורה.

באותה שעה ממש ניצב משמשו, רבי אהרן אבן-חיים, על משמרתו, משמרת הקודש, כדי לשפות כוס חמין לרבו.

לילה אחד, כך מסופר בספר "שבח חיים", שמע רבי אהרן אבן-חיים שני קולות הבוקעים מתוך חדרו של כ"ק רבי חיים זיע"א. חשב רבי אהרן בלבו: "אם הלילה יש לרב חברותא בלימוד התורה, מן הראוי שאכין כוס משקה גם לאורח שהצטרף אליו ללימוד התורה". וכך עשה. הוא הכניס לחדרו של הרב שתי כוסות שתיה.

לאחר תפילת שחרית, קרא כ"ק רבי חיים זיע"א למשמשו רבי אהרן, ושאל אותו בפליאה: "רבי אהרן! אמור נא לי, מדוע שינית הלילה ממנהגך, והכנסת לחדרי שתי כוסות במקום כוס אחת?"

"שמעתי - השיב לו רבי אהרן - שכבוד הרב מדבר עם מישהו, וחשבת לי לכבד גם את האורח במשקה חם".

הצדיק רבי חיים זיע"א נענע את ראשו בשתיקה, הביט על רבי אהרן כשהוא אחוז בשרעפי קודש, ואמר לו: "אשריך בני. אשריך רבי אהרן. אשריך שזכית לשמוע את קולו של אליהו הנביא. זה היה הקול השני ששמעת הלילה".

"דע לך, הוסיף רבי חיים זיע"א וציזוה על רבי אהרן אבן-חיים: כי אני גוזר עליך, שלא תגלה לאיש את העניין הזה".

רבי אהרן קיבל על עצמו את גזירת הצדיק, ובמשך שנים רבות שמר את מצות הרב ונצר את הדברים בלבו. על אף שהיה עז רצונו לספר ולפרסם את גדולת הצדיק שזוכה לגילוי אליהו הנביא זכור לטוב וללמוד עמו בחברותא בכל לילה, אך חזקה עליו מצות רבו והוא לא גילה שמץ של דבר וחצי דבר ממה ששמעו אזניו.

כשהגיעה שעתו של כ"ק רבי חיים זיע"א להסתלק מן העולם, חש רבי אהרן כי הנה הגיעה השעה לספר את הסוד המופלא למקורבי הרב - על גילוי אליהו הנביא מבשר טוב, שלמד בחברותא עם כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א. ובשבתו עם חברים מקשיבים, ביקש רבי אהרן אבן-חיים לספר על גדולת הצדיק ונפלאותיו, תוך שהוא חושף בפניהם את גזירת הצדיק שמנעה ממנו לפרסם את העובדה שזכה לגילוי אליהו הנביא זכור לטוב.

ועוד מסופר בענין זה: לביתו של כ"ק רבי חיים זיע"א היו נכנסים ובאים אנשים רבים, בנושאים הקשורים לכלל הקהילה ועניני הציבור היהודי במוגאדור. בין הבאים הגיע פעם במרוצה רבי מכלוף לוב (המכונה ר' ליסאע), זה נזעק לבית הרב לצורך ענין חשוב ודחוף שלא סבל דיחוי.

הדבר אירע בשעת לילה מאוחרת, ורבי מכלוף ידע למצוא את חדרו של רבי חיים זיע"א, על פי הנר שדלק בחדרו של הרב. כשנכנס רבי מכלוף

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "שוש איש ביה" (ישעיה ס"א).

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של חממה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

שישאר בינינו

השומע מחבירו דבר סוד, אף שאין בגילוי משום רכילות, מכל מקום חייב הוא להסתירו ולא לעבור על דעת המספר, שרצה שישאר הדבר בגדר סוד.

לחדרו של הרב, ראה שם שני אנשים: האחד, כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, ופניו פני להבים, זורחות באור יקרות. והשני, דמות לא מוכרת לרבי מכלוף, אשר היה דומה בעיניו למלאך ה' צ-באות.

רבי מכלוף חשב להתקרב אל השניים, אך לפתע הוא חש בפיק ברכיים ואימה גדולה נפלה עליו. הוא הסתובב על עקבותיו ומיד ברח מן המקום.

למחרת היום כשנפגש עם כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, אמר לו רבי חיים זיע"א: "אשריך, רבי מכלוף, שזכית לראות את פני אליהו הנביא זכור לטוב".

רבי מכלוף התפעם מאוד משמחה אך לבו נהפך בקרבו, שמא יענש על כך שהביט בפניו של אליהו הנביא זכור לטוב. הוא התחנן בפני כ"ק רבי חיים זיע"א שיתפלל עליו, כדי שלא יענש חס ושלום וימות בחצי ימיו.

כ"ק רבי חיים זיע"א הבטיח לו שיתפלל עליו, וביקש עליו רחמים מאת ה' שלא ימות בגיל צעיר.

תפילתו של כ"ק רבי חיים זיע"א התקבלה במרומים. רבי מכלוף האריך ימים ושנים, עד שנסתלק לבית עולמו בן מאה ועשר שנים. את המעשה הזה שאירע לו, כתב רבי מכלוף בעצמו בסידור התפילה שלו, ובניו ונכדיו ששימשו את בני משפחת פינטו המעטיירה, העבירו את המעשה לדורות הבאים.

ערכה של זכות אבות

מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, נצר מקודש לשושלת הזהב של משפחת פינטו ולמעלה בקודש יחוסו משתרג לבית רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א, מזכיר בכל הזדמנות את הישועות הגדולות שלהם זוכים החפצים בישועה המזכירים את זכות המשפחה וחכמים - בעצם העובדה שלכל אחד ואחד מבני המשפחה ישנה זכות אבות שהיא עומדת ומסוככת על המתפלל לישועה ומזכיר את זכות הצדיקים.

הצדיק הגדול רבי יוסף בנבנישתי זצ"ל מעיר הקודש ירושלים, חוטר מגזע הגאון המחבר בעל "כנסת הגדולה", הגיע למרוקו כמה וכמה פעמים בשליחות כולל הספרדים שבירושלים, כדי להתרים את יהודי מרוקו לצרכי צדקה לבני התורה שבירושלים.

בהיותו במרוקו, לא החסיר אף לא יום אחד מללכת לקברו של כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א, כדי להתפלל על הקבר. ולא עוד, גם כשחזר לירושלים היה שולח בכל חודש מכתב לנכדו שגר במרוקו, ובו סכום כסף לצדקה, כדי שיברך אותו ליד הקבר של רבי חיים פינטו זיע"א. כך עשה עד סוף ימיו.

פעם, נשאל רבי יוסף זצ"ל על ידי כמה אנשים ירושלמיים; מדוע אתה טורח כל כך ומרבה לכבד את זכרו של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א? מה הסיבה לכך?

וכך השיב להם הצדיק הגדול, רבי יוסף בנבנישתי זצ"ל:

"מי שיש לו זכות אבות, הוא זה היודע זכות אבות מהו, ומי שאין לו זכות אבות אינו יודע מה גדול ערכה. אני שיש לי גם כן זכות אבות, יודע אני את ערכה, ולכן אני שולח כסף לפדיון כדי שיתפללו עלי בציונו של רבי חיים

פינטו זיע"א". [ספר שנות חיים].

חז"ל לימדונו כי "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם", ובכל שנה ושנה אנו מתוודעים לניסים ונפלאות גדולות, ישועות רבות שמתחוללות אצל יהודים מאמינים בני מאמינים, הבאים לפקוד את ציונו של הצדיק שבמרוקו, ומתפללים להקדוש ברוך הוא שזכותו של הצדיק זיע"א, תעמוד להם ותושיע אותם מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה.

בספרי החסידות העלו על נס את כוחם הגדול של סיפורי נפלאות הצדיקים, את כוחה של האמונה בבורא העולם ובתלמידי החכמים, שעל ידם זוכים להיוושע בתשועת עולמים. לכבוד יומא דהילולא, נספר כאן מעשה מופלא של ישועה והצלה בזכות צדיקי משפחת פינטו זיע"א כפי שנשלחה אלינו ע"י בתו של בעל המעשה מקוראי העלון 'פחד דוד'.

וכך היא מספרת:

לפני זמן מה בשעת ערב התלונן אבי שיחי' על כאבים עזים בבטנו. כשהכאבים תכפו וגברו, פנינו למר"ם שם הוא קיבל זריקת הרגעה להקלה על כאביו, ומכיון שלא אובחן המקור לכאב הוא נשלח חזרה לביתו.

בשעת בוקר שוב חזרו הכאבים העזים, חזרנו למר"ם והם הפנו אותנו לחדר מיון שם ערכו לו סידרת בדיקות וצילומים, וגם כאן הכל נראה תקין. אין כל בעיה רפואית.

חזרנו אפוא לבית עם הכאבים, ועם הכאב הגדול שאבא סובל ומתייסר ואיש לא יודע מה גורם לכאבים וליסורים הללו. החלטנו לפנות לרופא הגדול, לרופא כל בשר שישלח לאבא רפואה שלימה ומהירה. בדמעות שליש התפללנו מקירות ליבנו שתבוא הרפואה והישועה.

אמי שתחי' צופה במתרחש והיא החליטה לנסוע לציונו הקדוש של הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זיע"א, היה זה יום גשום במיוחד והיא נסעה להתפלל אצל הצדיק וחזרה מלאה כוחות ואמונה שבזכות הצדיק שימליץ טוב בעדינו - תבוא הישועה.

המשכנו להתפלל ולהדליק נרות לצדיקים ולצדיקי משפחת פינטו זיע"א, ובנתיים הכאבים הולכים ובאים. חששנו, אך התחזקנו באמונה ובאמירת ברכת 'אשר יצר' מתוך הכתב ובכוונה. קיבלנו קבלות לכבד את השבת, ומעל הכל אמונה בהקב"ה שבזכות הצדיקים ה' יעזור.

בסוף השבוע, שבוע של לחץ ודאגות הנס קרה. הבטן התרוקנה והכאבים חלפו כלא היו. הגענו לציון הצדיק יחד עם אבא שיחי', הודינו לה' ובישרנו בשורות טובות לצדיק.

תודה רבה לה' יתברך, רופא כל בשר ומפליא לעשות.

לאחר כמה חודשים, שוב חזרו הכאבים בבטן ומיד נגשנו למר"ם שם הרופא נתן כדור הרגעה לכאבים וביקש שנפנה בבוקר לרופא המשפחה. באותה שעה אמרתי; בלי נדר. ה' יעזור והכאבים יחלפו בזכות הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, ונפרסם את הישועה בעלון 'פחד דוד'.

יש לנו תמונה של הצדיק בבית, התפללתי בדמעות שה' יעזור והכל יסתדר. רופא המשפחה ששמע מה היה לפני כמה חודשים, שלח אותנו לצילום לבדוק אם יש אבן אך בצילום נשללה האפשרות הזאת. התחזקנו באמונה שהכל יתרפא ובזכות הצדיקים ה' יושיע אותנו גם עכשיו.

והנה פלא פלאות, ישתבח שמו, האבן שאכן היתה נסתרת - יצאה בטבעיות ברוך ה' וללא התערבות הרופאים.

את המכתב היא מסיימת בדברי הפסוק; לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. ה' הושיענו בזכות הצדיקים.